

Společné usnesení sněmovny-192

5. června 1933 Kongres schválil **HJR-192** k pozastavení zlatého standardu a ke zrušení zlaté klauzule. Tato rezoluce prohlásila, že „vzhledem k tomu, že držení zlata nebo obchodování se zlatem má vliv na veřejný zájem, a proto podléhá řádné regulaci a omezení; a vzhledem k tomu, že stávající stav nouze odhalil ta ustanovení o povinnostech, která mají za cíl poskytnout povinnému právo požadovat platbu ve zlatě nebo konkrétního druhu mince nebo měny .

Tato rezoluce prohlásila, že jakýkoli závazek vyžadující „platbu ve zlatě nebo zvláštním druhu mince nebo měny, nebo v peněžní částce; a... Každý závazek, který dříve nebo později vznikl, bude splněn platbou, dolar za dolar, v jakékoli minci nebo měně, která je v době platby zákonným platidlem pro veřejné a soukromé dluhy."

Zákon o kontrole farmy přibližně ve stejném časovém období k němu připojil klauzuli, která činí bankovky Federálního rezervního systému zákonným platidlem. V roce 1937 Nejvyšší soud zrušil zákon o kontrole farmy, čímž s sebou přinesl status zákonného platidla bankovek Federálního rezervního systému. Před rokem 1933 se bankovky Federálního rezervního systému používaly pro mezibankovní převody. Kolem roku 1945 Kongres schválil návrh zákona, který požadoval stažení bankovek Federálního rezervního systému z veřejného oběhu; ale jsou stále s námi. . . *POZOR, že tato slova nehovoří o „platbě“ dluhu, ale jasně uvádí, že „každý závazek... bude splněn."

V případě *Stanek v. White*, 172 min. 390, 215 HW 784, soud vysvětlil právní rozdíl mezi slovy „platba“ a „vyrovnání“: „Existuje rozdíl mezi „splaceným dluhem“ a „dluhem“, zaplacení.“ Při oddlužení dluh stále existuje, i když je zbaven svého charakteru jako zákonné povinnosti v průběhu oddlužení nadále existuje něco z původní životaschopnosti dluhu, který může být převeden, i když jej nabyvatel převezme s výhradou svého zdravotního postižení. Skutečnost, že nese něco, co může být protiplněním za nový příslib k zaplacení, aby se jinak bezcenný příslib stal právním závazkem, z něj činí předmět převodu postoupením.

Je tedy zřejmé, že v důsledku HJR 192 a od tohoto dne (5. června 1933) **nebyl nikdo schopný splatit dluh. Jediné, co mohou udělat, je výběrové řízení na převod dluhů a dluh je věčný.**

Pozastavení zlatého standardu a zákaz platit dluhy odstranily podstatu fungování našeho Common Law a vytvořily prázdnotu, pokud jde o právo. Tato podstata byla nahrazena systémem

„Public National Credit“, **kde dluhem jsou peníze** (Federální rezervní systém to nazývá „monetizovaný dluh“), jehož jedinou jurisdikcí je admirality a námořní doprava.

HJR-192 byl okamžitě implementován. Den poté, co prezident Roosevelt podepsal rezoluci, ministerstvo financí nabídlo veřejnosti nové vládní cenné papíry, po odečtení tradiční doložky „splatné ve zlatě“. Článek I, oddíl 10, klauzule 1, zakazuje státům učinit cokoliv jiného než zlatou a stříbrnou minci jako nabídku na zaplacení dluhu – ale tento článek neobsahuje absolutní zákaz, aby státy učinily nabídku na převod dluhu něco jiného. .

HJR-192 zakazuje splácení dluhu a nahrazuje splnění závazku – čímž nejen podvrací, ale zcela obchází „absolutní zákaz“ tak pečlivě zapracovaný do Ústavy. Nyní neexistuje nic, na čem by se mohl vztahovat tento článek, stejně jako neexistuje nic, na čem by se vztahovalo zvykové právo. Věčné dluhy, směnky, směnky, šeky a kredity spadají do zcela jiné jurisdikce, než jaká předpokládá článek I, oddíl 10, klauzule 1 – a tato jurisdikce náleží výhradně právu admirality a námořní dopravy. Nyní je snadné vidět, jak „účty“ tak hojné jako dubové listí „znečišťovaly zákony po válce za nezávislost, jak popisuje Peletiah Webster“. Takto jsme ztratili přístup k hmotnému Common Law – k právu, o jehož znovunabytí se Minute Men snažili.

HJR-192 staví každou osobu, která obchoduje s veřejným národním úvěrem, do právního postavení obchodníka a jedinou jurisdikcí nad jakoukoli kontroverzí týkající se tohoto předmětu je admirality a námořní doprava. Je zřejmé, že pokud nemůžeme splácet své dluhy ze zákona, máme také prospěch z omezené odpovědnosti podle zákona o omezené odpovědnosti, když používáme tento úvěr – a to je **námořní pojištění!**

Definice „odpovědnosti“ a „pojištění“ nás o této skutečnosti pomohou přesvědčit – při analýze těchto definic mějte na paměti rozdíl mezi „platbou“ a „propuštěním“. Odpovědnost: Slovo je široký pojem. Bylo definováno jako: veškerý charakter dluhů a závazků. . . jakýkoli druh dluhu nebo závazku, ať už absolutního nebo podmíněného, výslovného nebo implicitního. . . stav, který zakládá povinnost provést úkon ihned nebo v budoucnu. . . povinnost platit peníze nebo vykonávat jinou službu. . . stav, kdy jste vázáni nebo povinni ze zákona nebo spravedlnosti něco udělat, zaplatit nebo udělat něco dobrého. "Pojistit: "Zavázat se k odškodnění osoby proti finanční ztrátě ze specifikovaných nebezpečí nebo možné odpovědnosti."

OTÁZKA #1: Kdo si myslíte, že se 5. června 1933 zmocnil státní pokladny státu Pa. -- v okamžiku, kdy HJR-192 znemožnil státu Pensylvánie splácet své dluhy?

OTÁZKA č. 2: Vzhledem k tomu, že pozemkové tituly byly v Pensylvánii alodiální, jaká byla pravomoc a jurisdikce Státního shromáždění zaručit tato alodia Federálnímu rezervnímu systému jako záruku za úvěrové smlouvy od federální vlády?

OTÁZKA č. 3: Pokud by jednotliví občané Pensylvánie skutečně byli „suverénní“ podle Common Law – Jaká byla pravomoc a jurisdikce Státního shromáždění, aby slíbilo jejich práci fondu Federálních rezerv?

Je jasné, že údajnou autoritou a jurisdikcí je takzvaná veřejná politika deklarovaná Kongresem. K tomuto tématu se vrátíme později.

Pokud byla všechna aktiva Spojených států poskytnuta jako hypoteční úvěr do "poolu" Federálního rezervního systému jako záruka pro námořní úvěry a upisování pojištění, pak to vyvolává několik otázek: OTÁZKA #1: Pokud Spojené státy "umřou" (nebo je sloučena) pod vládou Jednoho světa, kdo získá bazén? OTÁZKA č. 2: Pokud Federální rezervní systém „umře“ zrušením své charty, kdo získá fond?

Odpovědi lze nalézt v samotném Federálním zákoně o rezervách: „Pokud by byla banka Federálního rezervního systému rozpuštěna nebo vstoupila do likvidace, jakýkoli zbývající přebytek po zaplacení všech dluhů, požadavků na dividendu, jak je uvedeno výše, a jmenovité hodnoty akcií, budou vyplaceny Spojeným státům a stanou se jejich vlastnictvím a použijí se obdobně“.

31 USC 315B stanovil, že: „Po 30. lednu 1934 nebude raženo žádné zlato a po 30. lednu 1934 nebude Spojenými státy vyplacena ani dodána žádná zlatá mince; za předpokladu, že ražba mincí může být nadále prováděna. mincovnami Spojených států pro zahraničí“. Tato výjimka byla nezbytná, protože cizí země, ať jsou uznávané nebo suverénní, nemohou být drženy v souladu s vnitřním veřejným pořádkem Spojených států. HJR-192 byl závazný pouze pro ty jednotlivce, kteří měli prospěch z veřejného pořádku; že je to privilegium omezené odpovědností za platbu dluhu vyplývajícího z účasti ve Federálním rezervním systému veřejných úvěrů.

HJR-192 automaticky rozšířila privilegium vzdát se dluhů na každou osobu využívající bankovní systém Federálních rezerv; nikdy však nezapomínejte, že když pracujete s privilegiem, musíte respektovat vládcu dárce tohoto privilegia. Kromě toho v případě *Great Falls Mfg. Co. v. Generální prokurátor*, 124 US 581, soud uvedl: „Soud nebude schvalovat ústavnost zákona na základě toho, kdo využil jeho výhod. “

Pokud tedy využijete jakýchkoli výhod veřejného kreditního systému, vzdáváte se práva napadnout platnost jakéhokoli zákona týkajícího se tohoto systému a přiznávat „výhody“ tohoto systému na základě ústavnosti.

